

Атанас Далчев

Александър Невски в мъгла

Щом тя се спусне, отначало горе
на куполите златото помръква,
а най-подир и на самата църква
потъва бавно каменния кораб.

Угасват стъпките и гласовете,
със багрите – и линията трезва,
и на мъглата във небитието
несетно всичко видимо изчезва.

В това безмълвно корабокрушение
напразно бий голямата камбана:
дохождат звуците ѝ приглушени
като от дъното на океана.

Затуй и после в висината синя
лъщят на Невски куполите мокри
и виждаш по зеления му покрив
да съхне сякаш още пласт от тиня.

1972 г.

КРАЙ

© 1972 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12146>]